

JUDIT NEURINK

Rahila's geheimen

Het vervolg op De Joodse bruid

Roman

Rahila's geheimen

Copyright © 2025 Judit Neurink

Auteur: Judit Neurink

Eindredactie: Enno de Witt

Uitgever en drukker: Boekenplan

Omslagontwerp: Getcovers

Omslagfoto: Pinterest, vrouw uit Sulaymaniya

Foto auteur: Eddy van Wessel

Roman

ISBN 978-969-569-260-8

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ter nagedachtenis aan mijn wijze vriendin Ada van Ree

Inhoud

Proloog	9
_1. Heden September 2015 Israël	11
_2. Verleden Juni 2014 Koerdistan	15
_3. Heden September 2015 Israël	23
_4. Verleden Juli 2014 Koerdistan	33
_5. Verleden Augustus 2014 Koerdistan	49
_6. Heden Oktober 2015 Israël	63
_7. Verleden Oktober 2014 Israël	77
_8. Heden December 2015 Israël	93
_9. Verleden Januari 2015 Israël	107
10. Verleden Zomer 2015 Israël	119
11. Verleden September 2015 Israël	129
12. Heden Januari 2016 Israël	139
13. Heden Januari 2016 Israël	153
14. Heden Februari 2016 Israël	171
15. Heden Februari 2016 Israël	187
16. Heden Maart 2016 Turkije	205
17. Heden Maart 2016 Israël	223
18. Heden April 2016 Israël	237
19. Heden April 2016 Israël	247
20. Heden April 2016 Israël	257
Epiloog Heden Mei 2016 Israël	263
Nawoord	267
Woordenlijst	273
Eerder verscheen: De Joodse Bruid	275
Over de auteur	277
Andere boeken van deze auteur	279

Proloog

De deur gaat zachtjes weer dicht. Ze kijkt naar het bord dat voor haar neer is gezet. Rijst, kip, saus van aubergines en tomaten. Ze vast al te lang om nog echte honger te hebben. Maar ze moet eten. Anders pakken ze haar kleine vriendje van haar af. Het enige dat ze heeft.

Het zwarte katje mauwt klagelijk.

‘Heb jij honger?’

Ze zet het diertje naast het bord en het valt aan op de kip. Zo, die hoeft ze alvast niet meer op te eten. Ze pakt de lepel en begint zonder animo aan de rijst. Na twee happen merkt ze dat ze toch honger heeft. Heel erge honger zelfs. Samen met het katje heeft ze het bord in een mum van tijd leeg.

Ze kijkt ernaar en voelt zich schuldig. Ze wil hier helemaal niet blijven. Hoe komt ze ooit naar huis als ze toegeeft aan de druk? Waar blijft vader, waarom komt hij haar niet halen?

Ze zucht als het bolletje vacht zich voldaan op haar schoot nestelt en na een vluchtige wasbeurt in slaap valt.

Het heeft zich verzoend met de situatie. Voorzichtig aaien haar vingers de zachte vacht en in het kleine lijfje begint een motortje te snorren.

‘Trrr... Trrrn’ Ze probeert ze het geluid te imiteren. ‘Treen,’ zegt ze dan plechtig tegen het pluizenbolletje. ‘Mijn Treen. Dat is je naam.’

Minutenlang laat ze zich afleiden door het spinnen van de kat, dat minder wordt als ze stopt met aaien en weer sterker als haar vingers terugkeren.

Opeens ziet ze mama's handen voor zich, en hoe zij daarmee door haar krullen woelt. Hoe ze haar inzeept bij het bad in de tobbe. Hoe ze haar tegen zich aandrukt, haar tranen wegveegt en het bloed van haar knie als ze is gevallen. Mama.

Tranen vallen op het katje, dat verschrikt wegspringt en zich omstandig begint te wassen.

Ze kan ze niet tegenhouden. Hoeveel dagen zit ze nu al hier? En hoe vaak heeft ze nu al gezegd dat ze helemaal niet wil trouwen, maar gewoon terug wil naar huis? Naar mama en baba, naar Rivka en zelfs naar Yousef, die haar altijd plaagt. Waar ze kan spelen met haar pop en naar de rivier mag met mama als die daar de was doet.

Zijn ze haar vergeten? Waarom komen ze haar niet halen?

Ze gooit zich op het slaapmatje. De tranen blijven stromen. Ze heeft er al zoveel vergoten de afgelopen dagen. Ze wil hier helemaal niet zijn. Bij die vreemde mensen, in deze akelige, donkere kamer. Maar ze luisteren niet.

Treen sluipt naderbij en begint haar gezicht te likken met zijn ruwe tongetje. Ze ligt doodstil en wacht op de slaap die haar wegvoert uit de donkere kamer.

1

Heden

September 2015 Israël

'Wil je er daar nog een van?'

Zara rukt haar ogen los van de jetski die in de beschutting van de kuststrook van Jaffa oefeningsbochtjes draait langs een rijtje oranje boeien, en daarbij zulke wilde golven maakt dat de jonge bestuurder bijna in het water valt.

Haar hart mist een slag. Naast haar staat een lange veertiger in spijkerbroek en zwart T-shirt. Hij wijst naar haar lege kartonnen koffiebeker op het stenen muurtje. Het duurt even voor ze begrijpt dat hij haar niet komt weggagen omdat ze dit plekje al te lang bezet houdt.

'Ik wil me niet opdringen...'

'Lekker,' zegt ze snel, alle bedenkingen wegduwend. Ze legt haar telefoon weg. Met een onbewust gebaar gooit ze haar lange haren naar achteren. 'Espresso graag.'

'Dubbel en met veel suiker,' voegt hij eraan toe.

Ze knikt verbaasd. 'We komen uit hetzelfde land,' zegt hij, alsof dat alles verklaart.

Zara kijkt hem na als hij naar het loket in het omgebouwde wachtershuisje op de boulevard loopt. Hoe kan hij dat nu weten? Hij sprak haar aan in het Engels, en in die taal heeft ze hem ook geantwoord.

Hij loopt met twee bekers terug naar het drukke terras. Zara schiet overeind. 'Kijk uit!' Een fietser schiet rakelings langs hem heen.

'Pf, dat scheelde niet veel,' zegt hij als hij de bekers neerzet.

Snel haalt Zara haar tas van de hoge kruk naast de hare. 'Je moet hier echt uitkijken. Ze rijden je zo plat.'

'Dat was jammer geweest van de koffie.'

Ze lacht. 'Kennen wij elkaar?'

Hij vist een paar suikerzakjes uit een broekzak en schudt lachend zijn hoofd. 'Ik ben Abram. Maar ze noemen me Bram.'

Zara besluit dat ze die tweede naam leuker vindt. Buitenlands. Waar zou hij vandaan komen?

'Zara,' zegt ze, 'en zo noemen ze me ook.'

Hij glimlacht zelfs om dat flauwe grapje. 'Ik kon het bijna niet geloven toen ik je net Koerdisch hoorde spreken,' zegt hij. 'Mijn familie heeft Koerdische wortels, maar komt uit Bagdad.'

Zara begint te lachen. 'Wow, dan zijn we zo goed als familie!'

Wat ongemakkelijk neemt hij een slok koffie. Zara voelt zich onmiddellijk schuldig.

'Er zijn hier nog best veel mensen die Koerdisch spreken,' zegt ze verzoenend. 'Vooral onder de generatie die in de jaren vijftig naar Israël kwam.'

'Ho, ho, reken je mij daartoe?'

Nu lacht Zara hardop. 'Spreek jij het dan?' Bezorgd denkt ze terug aan het telefoongesprek van eerder. Hoeveel heeft hij daarvan begrepen?

Hij schudt zijn hoofd. 'Niet meer dan een paar woorden. Voor jongeren met Koerdische wortels gaat het alleen nog om de muziek, de dansen en het eten.'

'Er gaat niets boven Koerdische muziek in een vrij land,' zegt ze, en ze vertelt over het muziekfestival in Jeruzalem waar ze een paar dagen eerder was.

Bram luistert geïnteresseerd. 'Volgens mij ben je hier nog niet zo lang.'

Zara knikt boven haar zoete espresso. 'Een jaar pas. Mijn Hebreeuws is nog niet zo goed. En jij?'

'Wel iets langer,' zegt hij vaag. 'Mijn familie is uit Irak naar Nederland gegaan. Maar ik kon daar niet aarden.'

Er valt een stilte. De jetski is overgenomen door een andere cursist, die op zijn beurt rumoerig trainingsrondjes vaart. Afwezig strijkt Zara de haren uit haar gezicht. Ze wil niet meteen al kritisch klinken, maar dat land is voor Koerden een Walhalla. Hoeveel jongeren proberen Europa niet te bereiken? Vooral sinds die uittocht van Syrische vluchtelingen op gang is gekomen. Ook haar ex-verloofde Soran stuurt vanuit Duitsland alleen nog maar juichberichten naar huis.

'Heel veel mensen hebben daar een riskante boottocht voor over,' zegt ze dan voorzichtig.

'Ik weet het. Maar wij moesten weg uit Irak. En in Nederland moesten we helemaal opnieuw beginnen. In Bagdad hadden we het vroeger best goed. Mijn moeder miste dat leven enorm.'

Zara knikt. 'Dat is een ander verhaal.'

Hij is voor een uitwisselingsproject gekomen, vertelt hij. Nu heeft hij een praktijk als psycholoog en therapeut. 'Iedereen heeft hier last van trauma's. We zijn in het land van de beschadigde mensen.'

'Dat kan je van Irak ook zeggen.'

'Dat klopt. Trauma's worden via de genen doorgegeven, van ouders naar kinderen en kleinkinderen.'

'Mijn moeder,' zegt Zara, 'belt me voortdurend. Ze heeft een hele zak vol Koerdische trauma's meegenomen. Ze is bang dat die radicale baardmannen van ISIS ons hier ook wel zullen vinden. En anders doen de Palestijnen dat wel.'

'Na die aanvallen met messen van de laatste weken kan ik me dat voorstellen. Je kunt drukke plekken maar beter

vermijden. De veiligheidsdiensten zijn bang dat ISIS hier mensen rekruteert, of ze vanuit Syrië naar ons toe stuurt.'

'Mijn moeder weet dat allemaal precies. Ze zit de hele dag voor de tv. Haar Hebreeuws is dan ook veel beter dan het mijne.'

Bram werpt een blik op zijn horloge en schrikt. 'Ik moet gaan. Er wacht een cliënt op me.'

Zara schuift de bekertjes in elkaar. Tot haar verbazing registreert ze teleurstelling. Voorlopig wil ze toch geen vriend. Eerst moet ze haar studie afmaken en geld gaan verdienen.

Maar wel jammer dat hij zoveel ouder is.

'In het weekeinde is er livemuziek bij een leuk restaurantje in de buurt,' zegt hij aarzelend. 'Heb je misschien zin om mee te gaan?'

'Ja, leuk,' zegt ze. Het is eruit voor ze er erg in heeft. Dat moet wel erg wanhopig klinken.

Bram laat niets blijken. Het nummer dat ze hem geeft slaat hij op in zijn telefoon.

Ze kijkt hoe hij zich naar zijn auto haast. Als ze de trappen oploopt naar de oude wijk achter de haven, dwalen haar gedachten onherroepelijk af naar het telefoontje van haar moeder. Ze betrapt zich erop dat ze zich afvraagt wat zij van Bram zou vinden.

Hou op, berispt ze zichzelf. Je kent die man net een kwartiertje. En hij is zeker tien jaar ouder. Maar waarom ook niet!

Met een glimlach duwt ze de voordeur van haar huisje open.

2

Verleden

Juni 2014 Koerdistan

Leden van de radicale moslimorganisatie ISIS waren de Iraakse stad Mosul binnengevallen. Toen het telefoontje kwam was Zara in Sulaymaniya bij haar oom en tante. Het was de eerste keer dat ze begreep dat er iets mis was met haar moeder.

'Zara, kom snel naar huis. Daesh heeft Mosul veroverd.' Daesh, zo noemde haar moeder die baardmannen van de terreurgroep. 'Het is daar in Sulaymaniya veel te gevaarlijk!'

Getroffen door de paniek in haar stem rende Zara naar de tv.

Van opwinding struikelde de presentator bijna over zijn woorden. De miljoenenstad Mosul was die nacht in handen van een radicale bende gevallen. Het Iraakse leger had nauwelijks gevochten en was grotendeels gevlucht. ISIS had steun van mensen in de stad.

De beelden van een angstaanjagende rij witte Toyota's en pick-uptrucks vol met bebaarde mannen in het zwart die zwaaiden met zwarte vlaggen werden steeds maar herhaald. De strijders trokken alweer verder ook. Zou het Iraakse leger andere steden wel verdedigen?

'We zullen worden gekidnapt en vermoord!' voorspelde haar moeder.

Andere boeken van deze auteur

Misleide martelaren (2005)
De bange stad (roman, 2009)
Mijn Iraakse familie (2011)
De Joodse bruid (roman, 2014)
De oorlog van ISIS (2015)
De vrouwen van het kalifaat (2015)
Vrouwen overleven ISIS (longread, 2017)
Geweld is nooit ver weg (2020)
De goede terrorist (roman, 2023)
De wraakzuchtige spion (roman, 2024)
De Franse misleider (roman, 2024)
DNA liegt niet (2025)